

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 613/2017
21.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милутин Радоичић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7720/2016 од 30.11.2016. године, у седници од 21.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7720/2016 од 30.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1784/15 од 28.04.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено његово право закупа на неодређено време на стану у ... у Спортско рекреативном центру „ББ“ описаном изреком, са правом откупа, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 60.300,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7720/2016 од 30.11.2016. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да има право закупа на неодређено време на стану описаном у изреци који се налази у Спортско рекреативном центру „ББ“ са правом откупа, што би тужена била дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става другог изреке тако што је тужилац обавезан да туженој накнади парничне трошкове у износу од 27.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

С обзиром да је тужба у овом предмету поднета након ступања на снагу важећег Закона о парничном поступку и да је побијаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда, ревизија је дозвољена у смислу новелираног члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем тужене од 26.07.1993. године тужиоцу, као заставнику прве класе на служби у ВП, дат је на коришћење службени стан који се налази у Спортско рекреативном центру „ББ“ у гарнизону ..., с тим да ће решење служити као основ за закључење уговора о закупу стана са војном установом надлежном за управљање стамбеним фондом ЈНА. Тужилац је дана 17.01.1994. године са Војном установом „ВВ“ закључио уговор о коришћењу службеног стана који је предмет овог спора, за период од 16.11.1993. године Закључком Министарства одбране – Сектора за људске ресурсе од 09.10.2007. године, донетим по захтеву тужиоца, констатовано је да је престало право на стамбено обезбеђење по закључку Војне поште од 27.06.2003. године, те да је прихваћен захтев АА, заставника прве класе у пензији, за давање двособног стана у закуп на неодређено време са укупним бројем од 505 бодова на дан доношења решења. Тужилац је дана 13.06.2014. године поднео туженој захтев за закључење уговора о закупу предметног стана на неодређено време, на који тужена није одговорила, након чега је поднео предлог за доношење решења које замењује уговор о откупу стана, па је решењем суда у предмету Р1 83/2014 од 17.04.2015. године упућен да покрене парнични поступак ради утврђења права закупа на стану на неодређено време. Вештачењем је утврђено да просторије које тужилац користи могу да се сматрају станом као посебним делом зграде у оквиру Спортско рекреативног центра „ББ“. Тужилац у спорном стану непрекидно станује више од 20 година.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да има право закупа на неодређено време на наведеном стану у Спортско рекреативном центру „ББ“, са правом откупа, што је тужена обавезана да призна и трпи. По оцени првостепеног суда, предметни стан тужилац користи по основу закљученог уговора о закупу непрекидно више од 20 година, што му је тужени закључком од 27.06.2003. године и признао и утврдио његово право на решавање стамбене потребе давањем у закуп на неодређено време стана који по структури одговара предметном стану, па су били испуњени услови да се тужиоцу призна право закупа на неодређено време на спорном стану као стану у државној својини, и да му припада право да тај стан откупи по одредбама Закона о становању.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаној другостепеној пресуди правилно је примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Тужиоцу је решењем тужене од 26.07.1993. године додељен спорни стан на коришћење као службени стан, на основу кога је закључио уговор о коришћењу службеног стана са туженом. Иако простор који тужилац користи у оквиру Спортско рекреативног центра „ББ“ представља стан као посебни део зграде у смислу члана 3. Закона о становању, тужена као власник стана није извршила пренамену стана, па се још увек ради о службеном стану, који не може бити основ за стицање права закупа на неодређено време, у смислу чл. 7. и 39. Закона о становању. На службеном стану се такође не може стећи ни право на откуп, с обзиром да је Законом о становању откуп омогућен носиоцима станарског права, односно закупцима, према члану 16. тог закона, а корисник службеног стана није купац, односно носилац станарског права у смислу наведене одредбе.

Наводима ревизије неосновано се указује да је тужена била у обавези да изврши преименовање службених станова у смислу члана 52. став 1. тада важећег Правилника о допуни Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране. Осим тога, тужилац у току поступка није поднео доказ да спорни стан више не представља службени стан, односно да је донето решење о пренамени овог стана, нити је покренуо управни спор. Такође се неосновано ревизијом позива на закључак тужене којим је прихваћен захтев тужиоца за давање двособног стана у закуп на одређено време, јер се овај закључак од 27.06.2003. године није односио на спорни стан, за који је тужилац већ имао закључен уговор о коришћењу службеног стана. Неосновано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права наводима да је повређено његово право на дом у смислу члана 8. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. У овој парници, предмет тужбеног захтева није било иселење тужиоца из предметног службеног стана, у ком случају би предмет оцене било његово право на дом у смислу наведеног члана Европске конвенције.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић